Ч. 250. Неділя 21 (8) падолиста 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адмініcтрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік	К 4·80
на пів року	„ 2·40
на чверть року	„ 1·20
місячно . . .	„ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	К 10·80
на пів року	„ 5·40
на чверть року	„ 2·70
місячно . . .	„ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

До ситуациї. — Угорска криза. — З Фінляндиї.

Slavische Korrespondenz доносить, що парляментарна комісия славяньскої Унії відбула вчера два засіданя. Президия польского Кола предложила ухвали німецких сторонництв. Над тими предложенями раджено, а дальші наради відбудуть ся ві второк. В часі нарад піднесено конечну потребу відкритя засіданя палати послів. — „Социяльно-демократична кореспонденция“ оповіщує такий комунікат: Вчера перед полуднем відбула ся конференция межи президнею социяльно-демократичного сторонництва, а презесом польского Кола. Др. Ґлонбиньский подрібно представив дотеперішні свої заходи, аби довести до угоди в справі уздоровленя парляменту і вказав на трудности, які мусів поборювати. В довшій дискусиї візвано презеса Кола, аби своїх проб помиреня сторонництв не переривав, а колиб они показали ся безуспішними, президия социяльно-демократичного сторонництва уважає конечним, щоби палата послів відбула засідане. Дальше висказано погляд, що поведене славяньскої Унії виставляє парлямент на найбільшу небезпечність, а з другої сторони улекшує положене правительства, бо дає ему можність засланяти ся обструкциєю. Дискусия над буджетовою провізориєю дасть всім сторонництвам, отже також і славяньскій Унії найліпшу нагоду обговорити політичне положене у всіх напрямах. Тому треба зречи ся наглячих внесень, аби лише зробити можливим засідане палати.

В Угорщині відрочене сойму на необмежений час і нагле покликане др. Векерлього до Цісаря є найважнійшими подіями послідних днів. Прихильники Юшта починають помало відпадати і переходити до Кошута. Коли сперву здавало ся, що Юшт буде мати певно велику більшість в соймі, нараз справа змінила ся несподівано. Двайцять чотирох Хорватів відвернуло ся від Юшта, а за ними пішло 5 демократів і 1 национальний социяліст. Причини сего звороту треба глядіти ось в чім: Супило, провідник Хорватів, явив ся в суботу у міністра президента Векерлього і дістав від него обіцьнку, за котру покинув Юшта. Др. Векерле мав обіцяти Хорватам, що пожертвує їм бана Равха, наколи не будуть піддержувати Юшта.

Визначний угорский політик висловив ся перед редактором „Reichpost“ про розлом независимців дуже знаменно: Положене в Угорщині змінило ся незвичайно в корить Корони. Теперішня мнима більшість Векерле-Кошут є неспосібна до державної керми. Неможливо, коли би ся більшість обняла з уступками чи без уступок керму державну, щоби єї кабінет одержав хочби буджетову провізорию. Є отже майже певно, що правительство Векерле-Кошут буде приневолене розписати нові вибори. Але з якими виглядами виступить до борби? Той кабінет іде з плюральною системою, а противники з самостійним банком і загальним правом виборчим до боротьби. Кошута відступила вся Угорщина а Юшт є найпопулярнійший чоловік. Против Кошута витягнуть цілий спис похибок, які він і его помічник Стерені наробили, всі гріхи корупциї. Правительство іде отже до борби серед найнекористнійших для него обставин, опозиция з найкрасшими виглядами. Прихильники Кошута розлетять ся тоді, як полова. Але колиб навіть побідили Векерле-Кошут, то їх противники війдуть в такій силї до сойму, що спинять всяку роботу. Не треба забувати, що з розвязанем сойму упадає теперішний строгий реґулямін, а по нових виборах може 50 послів розвинути найгіршу обструкцию, а Корона і монархія не дістануть тоді анї одного сотика, анї одного новобранця. Кабінет опинить ся тоді в гіршім положеню, як кабінет Стефана Тіси. О много користнійше буде, колиб Корона тепер рішила

Поцілунок.

З німецкого — Ірми Троль.

(Конець).

— Ти Фрідо зробила мене щасливим — перебив він. — Не ти мені, лиш я тобі повинен прецінь дякувати, що ти робиш мені житє красшим.

Але она майже не слухала его слів.

— Так, так оно було — говорила затоплена в своїх власних думках. — Всьо, чим я є і що маю, ціле мое житє, завдячую тобі, лиш тобі.

Замовкла. Але нараз з напрасною сильною пристрастию, говорила дальше:

— Ах, колиб ти був позволив тоді умерти мені і тобі і мені було би ліпше! Арведе, ратуй мене, ратуй мене передо мною самою! Я хора, я не пізнаю, не розумію вже сама себе. Якась чужа сила, якийсь сатана воює в моїм серци. Мое житє стало для мене мукою і проклятем. Ратуй мене, поможи мені, аби я не попала в розпуку!

І зірвавши ся, кинулась на его груди та вибухла диким, горячим плачем. На смерть наляканий, безрадний, держав єї муж в своїх обіймах. Успокоював єї словами. Просьбами, питанями і лагідними представленями старав ся довести єї до рівноваги. А она плакала і плакала. Аж відтак, коли вкінци змогла знов говорити, почали їй вириватися ся поодинокі слова:

— Ти питав мене, чи я не знаю причини, длячого твій братанич, що ледве приїхав, нагле не попращавши ся з тобою, знов від'їхав. А я сказала тобі, що я не знаю. То була лож, Арведе.... Він без слова пращаня утік звідси, аби більше не вернути, бо встидав ся перед тобою. Він мені сказав, що любить мене. Він цілував мене. Тому від'їхав звідси, на все від'їхав. А я сказала тобі неправду, бо не мала відваги сказати правдивої причини.

Замовкла. Вже більше не плакала, а єї голос був зовсім утомлений. Сіла знов на свое давне місце і підперла голову рукою.

Єї муж стояв перед нею. На его блідих лицях появив ся слабий румянець, коли она говорила, але не перебив єї оповіданя ні най меншим слівцем.

— Ледар, підлий хлопчище! — сказав тепер. — Так віддячує ся він за добродійства, які я ему робив. Добре для него, що від'їхав.

Она чула лиш послідні слова.

— Так, від'їхав — сказала тихо мов до себе. Але відтак напрасно: — Тілько тут не о него розходить ся. Мені порадити, помочи, о то я тебе просила.

— Тобі порадити? — повторив він з легким вдивованем. — Ах так, та маловажна лож! Будь зовсім спокійна, люба дитино, радо тобі єї прощаю.

— Ах — не то!

— А, що ти слухала его солодких слів і той поцілунок! І то прощаю тобі, ти така молода, така недосьвідна, майже ще дитина!

Він простягнув руку і погладив ніжно єї по руці. Она позволила себе гладити і глядїла німо перед себе.

— Також і на то. Ти не розумієш мене. Або може не хочеш мене розуміти?

— Фрідо!

— Ти такий розумний, розумієш і розбереш всьо. Чи лиш мене одну мав би ти нерозуміти? — Она відтягнула свою руку, оперла ся о поруче крісла і замкнула очи, як той стрімголов кидає ся у воду. — Він від'їхав, а відколи від'їхав, не можу собі найти спокою. Мій спокій — часть моєї душі забрав він з собою. Коли він визнав мені свою любов, обурило мене то. Я знала, що не повинна була того слухати — яко твоя жінка. А помимо того — ах, як бідною і як щасливою заразом зробило мене то!

Глубока тишина настала по тих словах. Лиш тихі удари крил якоїсь бідної нетлї, що влетїла крізь отверте вікно і лїтала тепер довкола лямпи, перебивало єї. Непорушно мов без житя, стояв старець. Вкінци промовив:

— Фріда — ти любиш его?

Она відкрила очи і він побачив єї погляд повний страху і найбільшого смутку.

— Любов! — повторила она. Ти знаєш, що аж до тої хвилї ти один був, котрого я любила. Ти ліпший, благороднійший, розумнійший як всі, котрих я знаю. І була все така горда, така щаслива, що можу все називати ся

ся розпочати виборчу реформу. Тепер вже голосувало за Юштом 157 послів, а решту можна би ще здобути, колиб поручено справу Люкачеви. Можливо, що навіть без розвязаня сойму найшла би ся більшість за виборчою реформою. Корона має отже тепер добру нагоду відклонити від себе всї домаганя про уступки а розвинути прапор виборчої реформи. Такого користного положеня не мала ще Корона в Угорщинї, але коли дасть проминути сїй нагодї, тодї справи погіршать ся о много більше як доси.

З Петербурга доносять, що вислано звідтам богато войска, а іменно ґвардию, козаків і піхоту до Фінляндиї, де з огляду на послідну ухвалу фінляндского сойму, котрою відкинено войскові жаданя Росиї, побоюють ся розрухів.

Новинки.

Львів, дня 20 падолиста 1909.

— **Іменованя і перенесеня.** П. Намістник поручив старшому комісареви повітовому, Вікторови Маковецкому управу староства в Борщеві а переніс старшого комісаря повітового Зиґмунда Кречмера з Борщева до Львова.

— **Важне** для реставраторів і кавярень як також урядів громадских. Дня 29 падолиста 1909 о год. 9 відбуде ся в маґазинах товарових стациї Львів публична лїцитация невідібраних товарів як 1) автомату музичного, 2) сикавки огневої (фірми Кнавель).

— **На загальних зборах „Основи“** товариства студентів полїтехнїки дня 14 с. м. вибрано такий видїл: Стефан Заячківский, голова, Дм. Бессараб, містоголова, Стефан Калитчук, писар, Алекс. Гладишовский, касиер, Теоф. Рижевский бібліотекар, Норберт Гапонович, Вол. Секунда, Володимир Гринїв, Павло Лїськевич, видїлові без функций, Іларіон Левицкий, Махайло Януш містовидїлові.

— **Відзначеня виставців** на хлїборобскій виставі в Стрию. Промислово-торговельна комісия признала виставцям, котрі обіслали українську хлїборобску виставу в Стрию, 21 золотих, 32 срібних, 22 бронзових медалїв, 20 дипл794омів заслуги, 22 похвальних диплїомів і 20 листів признаня. Золотий медаль дістали: Іван Семенюк з Печенїжина за різьблені касеги, лїнїї, калямарі, та рілки і т. и.; Килимарска школа Вол. Федоровича в Вікнї за килими і портиєри; І. Серафин з Калуша за девони; А. Фельчиньский з Калуша за великий дзвін; М. Стефанівский зі Львова за слюсарскі вироби, входячі в круг будівництва (брами, бариєри, сходи); Олена Куличичева з Долини за повози; Іван Левиньский зі Львова за стильові вироби кафлярскі і гончарскі; Краєвий Базар в Чернівцях за вироби з дерева і скіри та за нашивки; Евген Білиньский зі Збаража за паперцї і тутки; Спілка для господарства і торговлї в Перемишлї за господарскі знаряди; Тов. „Труд“ у Львові за жіночі костюми; Олена Левицка і Ска за креми, пасти і ґлязури до обуви; І. Ґресяк у Львові за старанне викінченє сьвященичої, цивільної і військової одежі; Тов. „Досвава“ у Львові, І. Шкрибляк в Яворова коло Косова, Василь Левко, питомець „Ремісничої бурси“ у Львові, ОО. Василияни в Жовкві за друк, Прядільня в Тарнавицї лїсній, Василь Лисяк, пит. „Рем. бурси“ у Львові, В. Глинчак у Львові.

— **Упертий самоубийник.** Поручник 13 пп. з Кракова др. Йосиф Ґурский пробував в однім готелю в Берлїнї отроїти ся сублїматом. Коли се єму не вдало ся, зробив собі тупою бритвою 50 ран. Мимо упливу крови самоубийчий замах і тепер не удав ся. Тодї Ґурский убрав ся, вийшов на улицю і заїхав дорожкою до найблизшого купільного заведеня. Там пробував утопити ся у ваннї. Однак служба занепокоєна єго довгим побутом у ваннї, виважила двері і витягнула Ґурского з води ще живого. Омлївшого наслїдком упливу крови відставлено до шпиталю. Подав він за причину зневоханє до житя, але думають, що він недужий на умі.

— **Репертуар руск. театру в Золочеві.** (Саля „Сокола“. — Початок о $7^{1}/_{2}$ год. вечером. Білети продає „Народна Торговля“, а вечером від 6 год. в день представленя каса театру).

В недїлю 21 с. м. „Під Івана Купала“, народний образ в 4 діях зі сьпівами і танцями. В 4 дії „Купальска справа“.

Нову серию видівок, дуже гарних переписних листків видав „Сокільский Базар“ у Львові. Серия та складає ся з 10 кольорових карток, представляючих малюнки артиста-маляря п. А. Манастирского, а мотиви до тих малюнків підобрані до надходячих сьвят Рождества Христового і Йорданьского сьвята. Одна картка коштує 16 сот.

Всячина

для науки і забави.

— **Про хіньский мур** писано і розповідано доси вже богато а однак і доси нїхто не знає докладно, як він великий і де саме кінчить ся. Др. Ґайль, Американець, відбув недавно тому подорож вздовж згаданого мура а сими днями появила ся в шанґайскі ґазетї „Shanghai Times“ цікава звістка про сей мур, походяча з уст того подорожника. Др. Ґайль розповідає: Почавши від Шанквану над Жовтим морем аж до Кіаюквану (на границї Східного Туркестану і провінциї Кансу) їхав я вздовж муру в цїлій єго довготї і придивляв ся єму всюди як найдокладнїйше. Єсть то одно із найдивнїйших діл людскої руки і певно одиноке в своїм родї. Нїяка держава не може повеличати ся хоч би лиш в приближеню так довгою штучною границею. В декотрих сторонах, які перетинає той мур, єсть краєвид величавої краси, особливо же в східній половинї, де я одного разу знаходив ся більше як сто кільометрів дорогм серед чудово красної сценериї. Після мого погляду недалекий вже час, коли подорожнї, що їздять сьвітами, покинуть в східній Азиї тоті дороги, котрими доси ходило ся і будуть запускати ся більше в глубину Хіни з її пишною природою. Трудности такого підприємства сильно пересаджувано. Отсе вже друга моя подорож в глубину держави і за кождий раз всюди мене дуже чемно приймали. Перший раз супроводжав мене мандарин і кількох вояків, але тепер не мав я вже такої опіки а мимо того все пішло як найлїпше. Коли я хотів щось розвідати ся а не умів собі инакше порадити, то я звертав ся до урядників того повіта а они менї зараз сповняли всї бажаня. Може яких 300 кільометрів згаданого муру нема зазначених на наших картах і треба їх буде додати. Цїла довгота муру виносить може 40 000 кільометрів, але се лиш тимчасова оцїнка, пізнїйше подам докладно єго оцїнку. При такій величезній довготї годї вже з гори ожидати, щоби цїлий мур, котрий місцями переходить через сторони, де жиє дуже мало людий, міг знаходити ся всюди в добрім станї. В кількох місцях він таки зовсім завалив ся а в кількох инших тики з каміня таки зовсім облетів.

— **Чорна маска.** Від многих лїт не бавив ся вже і не дурів цїлий Париж так як в мясницї 1832 р. Попереду всїх поступали особливо високі круги фінансові а навіть і тодїшні партиї полїтичні, що поборювали одна другу, на якийсь час залишили спори і бавили ся весело по своїх сальонах. Широкі круги публики бавили ся в публичних льокалях а найважнїйшою забавою були маскові балї у великій опері, де особливо гулянє завело ся було житє, хоч вже на кілька днів перед тим наспіла була з Льондону вість, що там вибухла холера, обставина, яка викликувала всюди

твоєю жінкою. І нинї ще — а однако... Ах, Арведе, длячогож мусів він мене стрітити!

Знов настала перерва. Сьвітло лямпи трохи притемнило ся, відтак знов яснїйше запалахкотіло. Бідна нетля упала в полумінь. Не порушним поглядом глядів старець в полумінь. Єго уста легко дрожали. Він затиснув руки і нїгтї судорожно вняли ся в біле, мягке тіло єго руки.

Так минуло кілька хвиль, тяжких, при крих хвиль. Вкінци перервав він мовчанє.

— Ти помиляєш ся, Фрідо — сказав обертаючись до неї. — Твоє серце не питає: чому мусів він мене стрітити? — оно питає: чому він мене скорше не стрітив?

— Скорше?

— Так, скорше, коли ти ще була вільна. Колиб він тодї був тебе стрітив і визнав свою любов, чи ти гадаєш, що була би сумнївала ся, що єго любиш?

Она не відповіла. Тї прості слова влучили в її само серце, кинули нагле, повне, немилосердне ярке сьвітло на її найтайнїйше чувство. Она закрила лице руками і голосно застогнала.

— Ти мене саме просила, аби я тобі поміг — говорив він дальше. — Лише з ясного пізнаня правди можемо черпати поміч. — То пізнанє — подаю я тобі. Ти вже єго маєш, я чую то з твого мовчаня. Ти перше — на тім мусимо дальше будувати. Але то належить до мене. Хочеш мене завірити, хочеш ще раз свою судьбу свобідно і з повним довіря зложити в мої руки?

Она вхопила єго руку і поцїлувала її покірно, з довірієм, як дитина руку матери, а сьвященик престол.

— Арведе, ти гніваєш ся на мене — шепнула.

Він усьміхнув ся. То був болючий, а однако повний спокою усьміх, усьміх надземного єства, що стоїть понад подіями, що глядить ясним оком на сам початок всїх річий, на неумолиму, зелїзну конечність всього, що діє ся.

— Гнївати ся на тебе за твою молодість? — сказав. І похиливши свою білу голову до неї, діткнув своїми устами її білявого волося і сказав:

— А тепер лиши мене самого, дитино. Іди і пробуй заснути.

Она послухала. Довго ще лежала не сплячи в своїм ліжку. Надто сильна була буря, яка лютила ся в її грудях. І безнастанно задавала собі питанє: що тепер буде? — З болючою ясностию бачила, що в цїлім її єстві, в спокою її подружа настала глубока непрохідима розколина. А однако поволи заволодїв нею лагідний спокій, коли собі уявила, що ту нещастну рану своєї душі відкрила благородному приятелеви і та сьвідомість закрила перед нею цїлком гадку о тім, що той приятель був мужчиною, що був її мужем.

Коли Фріда по короткім снї вже пізним раном встала, довідала ся, що Арвед від'їхав; по кількох днях мав вернути. Не вернув. Замість него надійшов лист, в котрім він вертав їй свободу.

„Ти зложила свою судьбу в мої руки — так писав в листї. — І відповідно до твого довіря і до мого обовязку руководжу ся о скілько можу твоїм добром. Ти свобідна. За кілька годин стане перед тобою той, котрого вибрало твоє серце, аби ще раз — тепер вільний від вини і кари — старати ся о твою руку. Було то великою похибкою гадати, що сильно процвитаюча молодість зможе сполучити ся з зівялою старостию в один тісний вузол. Між ними обома шумить могуча течія житя. Над нею не дасть ся збудувати моста з мужчини і женщини. Вічні правила природи не дадуть ся безкарно ломити.

— Таточку! — так називала ти мене давнїйшими лїтами. Якийсь нерозумний дур заволодїв мною і спонукав мене забути, що я на все повинен був ним лишити ся. Але знов стану ним для тебе“...

Она не могла дальше читати. Горячі сльози полили ся з її очий. Она поклала руки на стіл і приникла до них головою.

Довго, довго плакала так тихо. Так, він найшов розвязку питаня, за котрою она дармо глядїла. Але она чула, що зворот в її судьбі буде вимагати ще богато болю і муки. А однако мовби по темній ночи вставала перед нею зоря будучого щастя.

страх і переполох. Мимо того, що грізна пошесть ширила ся дуже скоро, Парижани не дали ся тим застрашити, лиш бавили ся ще тим веселїйше від вечера до рана. Всї льокалї опери бували битком набиті і нікому навіть на думку не приходило, що холера може кождої хвилї загостити до Парижа.

Але підчас таких маскових балїв являла ся около півночи якась особа в чорній масці на лици і сувала ся мовчки мов би якась тїнь по всіх салях. То тут то там показала ся і зачала на себе звертати увагу тим, що не відзивала ся до нікого анї словом а всюди, де лиш показала ся, викликувала якийсь страх і диво. Тому й не дивота, що „чорна маска“, як єї всї називали, стала ся небавком предметом розмови всіх гостий, які знаходили ся в головній сали і тих побічних, де по танцях можна було за столами покріпити ся.

Межи балевими гістьми був також якийсь панок із села, Віктор д'Еріні, котрий перший раз загостив на мясниці до Парижа. Він не лиш своїм поведенєм, але ще більше щедрим сипанем гроший на угощенє нових знакомих умів собі придбати богато приятелів, з котрими якраз сидів за столом при шампанї, коли якраз розійшла ся чутка, що появила ся „чорна маска“. Еріні встав зараз, щоби, як казав, зробити знакомство з несамовитим гостем, але ще й не відступив ся був від стола, коли на сали зашестїла шовкова сукня і коло стола появила ся нараз „чорна маска“.

Молодий мужчина кинув ся зараз до загадочної маски і став єї витати та каже: Сїдай собі тут коло мене та скажи, чи ти з неба чи з пекла, чи молода, чи стара, щаслива чи нещаслива? — Чорна маска не відповідала нічого, лиш піднесла руку і погрозила нею та пустилась виходити. Еріні кинув ся тодї до чорної маски і зловив єї за руку та крикнув: Кажи, хто ти, бо відру маску!

В однїй хвили множество людий обступили їх довкола, а Еріні заскочений тим піднїс був вже руку і хотїв здерти маску з лиця тої загадочної людини. Нараз роздав ся глухий голос, мов би де із гробу: Чого хочете від мене? Вступіть ся, божевільні, самі не знаєте, що робите!

— Нема дурних — крикнув Еріні — ти вже досить довго нас дурила; мусимо вже раз знати, хто ти!

— Здойми маску! — крикнули другі.

— Отже хочете конче знати — відозвала ся чорна маска гробовим голосом.— Ну, добре! То знайте, що я прийшла просто з Льондону, я — холера, котра всіх вас вхопить!

Всї перепуджені розступили ся, а маска щезла.

То стало ся около півночи. Вже о третій годинї рано треба було перших занедужавших на холеру винести з опери до шпиталю, а між ними також і Віктора д'Еріні. О четвертій годинї було вже пятьдесять занедужавших на холеру. Цїлий ряд возів з недужими — як о тім доносить Гайне в своїй книзї „Француске відносини“ — їхав просто до головного шпиталю „Hôtel Dieu“, де тоті нещасливі померли така в тих балевих костюмах та в масках, в яких захопила їх страшна пошесть, котра тодї перший раз появила ся була в Европі.

Загадочна чорна маска щезла, але єї лютий жарт подїлав страшенно. Тодїшна полїция не могла вислїдити, хто то був і так ся тайна полишила до нинїшного дня невияснена.

— **Також приятель людскости.** До сьвященика одної з париских церков, знаного в цїлім місті із своєї добродійности прийшов одного разу якийсь добре собі товстий панок в білій камизельці, при котрій висів грубий золотий ланцушок від годинника.

— Отже — відозвав ся грубий панок — позвольте, що зверну вашу увагу на дуже бідних людий, котрі шиють у великій нуждї. Єсть то одна численна родина, що мешкає на піддашу одного дому на передмістю Пассі. Недавно тому помер батько тої родини, а матір єсть так недужа і збідована, що не годна заробляти на свої малі діти, котрі з голоду гинуть. До того ще остануть ся без стріхи, бо готові опинити ся на улици, скоро не знайде ся хтось такий милосердний, що заплатить властителеви каменицї 75 франків чиншу, які они вже завинили.

— Страшна річ! — сказав на то доброго серця сьвященик і вийняв із своєї касетки потрібну суму та дав єї тому чоловікови. — Возьміть отсї гроші та дайте їх тим бідним, а я пізнїйше сам прийду і подивлю ся, щоби їм ще порадити. Коли той грубий, очевидно глубоко тронутий, хотїв вже відходити, спитав ще сьвященик: А чи вільно вас спитати, хто ви, що так щиро і ревно заняли ся долею тих бідних людий?

— А вжеж, пан-отче — відповів той чоловіколюбець. — Я властитель тої каменицї, в котрій ті бідні люди мешкають!

— **Дотепна реклама.** В однім з льондоньских людових театрів виступав недавно тому силач, котрий доказував неаби якої штуки. Чоловік той підоймав зелїзну плиту, на котрій стояв самоїзд з трома людьми, що в нім сиділи; він розривав тяжкі зелїзні ланцухи мов би тоненькі бавовняні нитки. По скінченю тої штуки роздавали ся в сали оплески, котрим не було кінця.

Силач рішив ся для того показати ще одну штуку додатково. Слуга вніс єму борзо якийсь пакунок на сцену. Він отворив єго і показали ся — штани, зовсім звичайні штани. Музика притихла, силач взяв кожду штанку в руки і удавав, що нїби їх роздирає. Тягнув і сїпав, мязи на єго руках напружили ся, жили на лици набігли, але штани остались цїлї. По кількох надаремних пробах здвигнув він лиш плечима, підійшов на край сцени і сказав грімким голосом до публики, що єго сила не вдїє тут нїчо, бо штани від фірми „Брови і Ска“ такі міцні, що й силач не може їх роздерти.

Телеґрами.

Відень 20 падолиста. Субкомітет зелїзничої комісиї радив вчера дальше над законом о зелїзницях льокальних. Переведено специяльну дискусию над привилеями, які мають бути признані автономічним тїлам. Між иншими промавляли б. мінїстер Віттек і посли Ствертня і Елленбоґен. В слїдуючім тижни будуть наради вести ся дальше.

Відень 20 падолиста. О півночи видано вирок в процесї против медика Госека і трафікантки Курц в справі фальшованя банкнотів. Присяжні заперечили питаня що до вини і обоїх увільнено.

Петербург 20 падолиста. Перед відділом кримінальним суду повітового виступила вчера перший раз женщина в ролї оборонця. Прокуратор запротестував против того, а коли суд відкинув єго протест, він вийшов із салї і розправу треба було перервати.

Льондон 20 падолиста. Вчера відбули ся тут збори представителів всіх віроісповідань в Анґлії з виїмкою римо католицкого віроісповіданя. Предсїдателем був архієпископ з Кентербори. Ухвалено резолюцию, в котрій запротестовано против надужить в Конґо і зроблено Анґлію одвічальною за переведенє реформ в Конґо.

Ню-Йорк 20 падолиста. Видалено 73 урядників зі служби митової за участь в надужитях трусту цукрового.

— **Поклик о поміч!** До патриотів Рогатинщини! Руска Бурса в Рогатині нїколи Вам не докучала, рогатиньскі патриоти; але тепер мусимо удати ся до Вас з покликом о поміч. На Бурсу винаймили ми три домики за 1.800 К річного чиншу. Платня питомців ледви вистарчає для них на харч і инші конечні потреби, а лишає до 1800 К недобору. Хтож се покриє? Дорогу показали вже о. Клодзїньский з Путятинець і п. Сверида, начальник гром. Пукова. Они займили ся у своїм селї збиранем харчів і справдї зчеркнули з недобору Бурси кількадесять корон. Яка шкода, що тільки двох патриотів знайшло ся, що думають про бідну молодїж, приміщену в Рускій Бурсї! Видїл Бурси задумує в весною збудувати величавий свій дім; але як зачинати будову, коли такий недобір перед нашими очима? Поможіть ради бідної молодїжи! Поможіть, а збудуємо величавий свій дім! — За заряд Бурси: о. Теодозий Кудрик.

Цїна збіжа у Львові.

дня 19. падолиста:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	13·10	до	13·30
Жито	9·80	до	10·—
Овес	7·30	до	7·50
Ячмінь пашний	7·20	до	7·60
Ячмінь броварний	7·60	до	8·50
Ріпак	—·—	до	—·—
Льнянка	—·—	до	—·—
Горох до вареня	—·—	до	—·—
Вика	—·—	до	—·—
Бобик	—·—	до	—·—
Гречка	—·—	до	—·—
Кукурудза нова	—·—	до	—·—
Хміль за 56 кільо	—·—	до	—·—
Конюшина червона	65·—	до	75·—
Конюшина біла	55·—	до	75·—
Конюшина шведска	65·—	до	80·—
Тимотка	24·—	до	27·—

Надіслане.

За редакцию відповідає: **Адам Крахевецкий.**

З друкарні В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).